

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 5T/94/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715010434
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2016:6715010434.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen samosudcom JUDr. Bc. Viktorom Markom, PhD., v trestnej veci obžalovaného Ľ. K., pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní dňa 05. 12. 2015vo Zvolene, takto

rozhodol:

obžalovaný Ľ. K., nar. XX.XX.XXXX vo B., trvale bytom B., U.. H.. Š. XXXX/XX, zamestnaný v R. B. ako údržbár,

uznáva sa za vinného, preto že

dňa 02.08.2013 v čase o 18.25 h. mimo obce na ceste III/066022, kde je maximálne povolená rýchlosť jazdy 60 km/h viedol ako vodič bez vplyvu alkoholu osobné motorové vozidlo Škoda Felícia ev. č. B. XXX C. v smere od B. na obec Z., okres B. následne pri odbočovaní vľavo na vedľajšiu cestnú komunikáciu na miesto zvané „L. E.“ v rýchlosti vozidla v momente rozpoznateľnosti odbočovacieho manévru cca 31 km/h nedal prednosť v jazde motocyklistovi H.. J. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. Č.. XXX, ktorý jazdil na motocykli Suzuki GSX ev. č. G. XXX C. po ceste III/066022 v opačnom smere, teda od Z. do B. rýchlosťou 86-97 km/h na začiatku jeho reakcie na odbočujúce vozidlo vo vzdialenosti 37-41 m a došlo k ich vzájomnej zrážke, pri ktorej motocyklista H.. J. F. utrpel smrteľné zranenie,

teda

inému z nedbanlivosti spôsobil smrť,

čím spáchal

prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 149 ods.1 Trestného zákona, § 36 písm.d), j), § 38 ods.2, ods.3, § 46 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods.1 písm.a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá.

Podľa § 50 ods.1 Trestného zákona súd obžalovanému určuje skúšobnú dobu vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 288 ods.1 Trestného poriadku súd poškodeného E. F., nar. XX.XX.XXXX v G., trvale bytom G. - F. XXX, s nárokom na náhradu škody odkazuje na občianske súdne konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen podala dňa 22. 06. 2015 na tunajší súd pod sp. zn. 3Pv/488/13/6611 obžalobu na Ľ. K. pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona.

Obžalovaný Ľ. K. na hlavnom pojednávaní po poučení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku spravil vyhlásenie o tom, že je nevinný. V rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení uviedol, že išiel zo B. smerom na Z., chcel odbočovať na L. E.. Videl v diaľke, nevedel ale, čo to bolo, myslel si, že má dosť času, tak začal odbočovať a potom prišiel už len náraz. V čase nárazu bolo motorové vozidlo už na druhej strane, čím mal na mysli za stredovou čiarou, teda za stredovou čiarou bolo celé jeho vozidlo.

Na doplňujúce otázky obžalovaný uviedol, že motorkár - H. J. F., narazil do pravých predných dverí, na aute rozbil sklo a jeho s autom odhodilo smerom doľava. Motorka ostala za autom a motorkár pri pravých predných dverách auta. Motorkár ostal ležať na bruchu, on ho prevrátil na chrbát, dal dole prilbu a začal s oživovaním. Potom ku nemu pribehol ďalší muž, nevedel kto presne, začal mu pomáhať pri oživovaní. O chvíľu na to ku nim pribehla ďalšia žena, tá dala motorkárovi rúško, pretože medzičasom zvracal, potom prišli policajti a dali mu fúkať. Záchranú službu volalo auto, ktoré išlo za tým motorkárom. V čase nárazu s motorovým vozidlom plynule išiel, mal zaradenú jednotku a teda plynule prechádzal. Že dôjde ku stretu si všimol už len pár centimetrov od neho, vedel, že bude nasledovať náraz, nemal už čo spraviť. Výsledok jeho dychovej skúšky bol nulový. Obžalovaný neregistroval žiadne iné osoby, ktoré by okolo miesta nehody prechádzali ako chodci. Tento úsek cesty pozná, je to riziková cesta, podľa neho v čase nehody motorkárovi svietilo do očí slnko. Motorové vozidlo ostalo stáť kolmo na stredovú čiaru. Pred samotným odbočovaním nezastal, podradil až na prvý rýchlostný stupeň a takto odbočoval. Na záver uviedol, že asi bol prítomný pri spisovaní dopravnej nehody a podpísal situačný plán.

Na hlavnom pojednávaní bol vypočutý poškodený E. F., ktorý po zákonom poučení uviedol, že nebol prítomný pri nehode, vedel uviesť len toľko, že jeho nebohý syn išiel do roboty, nebol tam žiaden zhon, bol pokoj. V ten deň sa stretli, ale je pravda, že nevedel uviesť, ako viedol motorku.

Na doplňujúce otázky uviedol, že syn šiel do zamestnania asi na 19:00 hod., nevedel presne, kedy sa im menia služby. V súvislosti s dopravnou nehodou mu bolo poskytnuté plnenie, niečo bolo plnené za motorku, bolo to z povinného zmluvného poistenia motorového vozidla, ktoré viedol obžalovaný. Jeho syn touto cestou jazdil pravidelne, poznal ju.

Poškodený K. L. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení uviedol, že v tom čase s manželkou prevádzkoval Mini večierku na Š. ulici, v ten deň zhodou okolností slúžil on. Asi pred 17:30 hod. prišiel za ním obžalovaný, že si zabuchol dvere na byte, či by mu požičal auto, aby si išiel pre kľúče za mamou do práce. Obžalovaný auto predtým užíval, a mali vzájomnú dohodu, že ho užívať môže, tak mu ho požičal. Asi po 18:30 hod. mu obžalovaný volal šokujúcim hlasom, že mal nehodu a že tam leží chlap. On si hneď zavolať taxík, medzi tým prišla manželka do Večierky a asi tak pred 18:45 hod. bol s taxikom na mieste nehody. Videl tam pána, ktorý je prítomný na hlavnom pojednávaní, ako sa spolu s obžalovaným snažia pomôcť poškodenému. On tam prišiel asi súčasne so záchrankou a políciou.

Na doplňujúce otázky uviedol, že nevie presne, koľko na tom motorovom vozidle jazdil obžalovaný, ale asi dva alebo dva a pol mesiaca pred nehodou dostal vodičák, pričom on ho najprv samého za volant nepúšťal, jazdil s ním tri alebo štyri týždne. Obžalovaný jazdil veľmi opatrne, niekedy až príliš opatrne, aj tam, kde si to mohol dovoliť, išiel pomaly. Po príchode na miesto nehody prišiel ku nemu obžalovaný, hodil sa mu okolo krku, plakal, bol v šoku, potom prišiel policajt a zobral obžalovaného nabok fúkať. Keď prišiel na miesto nehody, tak Felícia bola polkou auta na vedľajšej ceste, teda predná časť bola na vedľajšej ceste a zadná polovica bola v jazdnom pruhu v smere od Z. do B., motorka bola odletená asi 20 metrov od auta v jazdnom pruhu v smere zo B. na Z. a poškodený ležal pri Felícii z pravej strany. Obžalovaný bol pri poškodenom, ktorý ležal na zemi, bol tam ešte ten druhý pán, zrejme svedok, boli nad poškodeným a poskytovali mu prvú pomoc, on potom na obžalovaného zakričal, ten prišiel ku nemu a začal mu revať na pleci. Na záver uviedol, že po ceste od Z. do B. chodí veľmi často, je tam dosť nepríjemné sedlo a v lete to slnko až oslepuje. On osobne tam bol tiež skúšať jazdiť, a aj pri rýchlosti 60 km/h musel spomaliť, pretože v čase od 17:30 hod. až 17:45 hod. tam poriadne nevidno na 10 metrov.

Ku tejto výpovedi sa vyjadril poškodený E. F., ktorý uviedol, že nevie o tom slnku, on je tiež šofér a nemá problém tadiaľ prejsť aj viac ako 60 km/h. Zo spisu vie, že syn reagoval tak, že brzdil.

Na hlavnom pojednávaní vypovedala aj svedkyňa H.. F. G., ktorá po zákonom poučení uviedla, že išli autom z Z. do B., v aute bola ona, manžel E. G. a mladší syn. Išli po hlavnej ceste, za nimi bol motorkár, ktorý ich začal predbiehať, niekde pri hydinárskych závodoch. Tam niekde sa láme rýchlosť z 90 na 80 km/h, oni vždy tadiaľ s autom prechádzajú podľa predpisov, nebola si ale istá, či ich motorkár predbiehal v mieste zníženej rýchlosti, alebo na tej 90-tke. Potom tam nasleduje také esíčko, motorkár ich predbehol a zaradil sa, potom sa im stratil za zákrutou. Opäť sa im dostal do zorného uhľa, v podstate ho dobehli, a v mieste, kde je odbočka na L. E., došlo k nárazu. V čase nárazu oni boli za motorkárom vo vzdialenosti 60 - 70 metrov. Bol podvečer, asi 18.00 hod., bolo leto, slnečno, nebolo pod mrakom. Ona v aute sedela na zadných sedadlách, vzadu v sedačke mali jeden a polročného syna. Syn bol v autosedačke asi vpravo, a ona sedela v strede medzi prednými sedadlami, odkiaľ pozorovala aj ten náraz. Niečo vtedy asi riešila vzadu so synom, manžel ale začal pribrzďovať, tak zbystrila pozornosť, už len videla ako brzdí motorka a nasledoval náraz do boku auta. Motorkár začal brzdiť a pravdepodobne v dôsledku brzdzenia dostal šmyk, vyhodilo ho z motorky a hlavou narazil do pravej časti auta, pričom motorka sa došmýkala po ceste. Auto, do ktorého narazil, prešlo cez ich jazdný pruh, a motorkár ostal ležať v strede cesty. Narazil teda hlavou do auta a akoby sa po aute zošmykol a ostal potom ležať za autom. Z auta vystúpil šofér, ktorý bol v šoku, zmätený, zrejme nezaistil auto, pretože k nemu jej manžel bežal a zatiahol ručnú brzdú, nakoľko sa auto začalo posúvať späť. Bolo teda jeden alebo dva metre vyššie, teda ďalej k L. E., manžel na ňom zatiahol ručnú brzdú. Ona vytáčala číslo 112, aby prišli na miesto záchranári. Manžel a šofér toho vozidla išli k poškodenému, ona volala aj linku záchrany, aby im povedali ako postupovať, teda ona s telefónom bola tiež pri poškodenom. Poškodený ostal po náraze na boku až na bruchu, museli ho prevrátiť na chrbát, snažili sa mu zdvihnúť vizír na prilbe, odistiť popruhy, konzultovali, či mu môžu zložiť prilbu, tak mu manžel prilbu zložil, dal mu niečo pod hlavu a nasledovala masáž srdca a oživovanie, to ale robil manžel s obžalovaným. Okolo šiel ešte nejaký mestský policajt, ktorý im pomáhal, pričom tam boli až do príchodu sanitky a polície.

Na doplňujúce otázky uviedla, že oni boli jediné auto, potom tam bol už len ten motorkár a auto, do ktorého narazil. Podľa nej na chodníku nebol nikto, potom sa to začalo mlieť, ľudia sa tam pristavovali a rozprávali kto čo videl, tak podľa nej ak by niečo niekto videl, asi by odtiaľ neodišiel. Oni sa tam nebavili s nikým, kto by to videl. Pokiaľ vypovedala v prípravnom konaní, že ona by na tom mieste nikdy nepredbiehala, tak na ozrejenie uviedla, že ona je šofér auta, na aute by tam nikdy nepredbiehala, lebo auto je podľa nej ťažšie na manipuláciu ako motorka, začína tam také esíčko a na aute by mala problém sa zaradiť, ale na tom úseku je prerušovaná čiara. V čase nárazu nešlo nič v protismere. Na záver uviedla, že videla už len náraz do boku auta, nevedela uviesť, či stotinu predtým bol poškodený na motorke, alebo nie. Šmyklo ho do boku, narazil do auta a motorka sa šmýkala ďalej.

Svedok E. G. po zákonom poučení na hlavnom pojednávaní uviedol, že asi jeden alebo jeden a pol kilometra pred miestom nehody ich predbehol motorkár, oni znižovali rýchlosť, vtedy ich tam predbehol. Potom nasleduje také esíčko a zo vzdialenosti asi 70 metrov videl motorkára, videl aj, ako obžalovaný začal odbočovať doľava, motorkár začal brzdiť, začalo mu šmýkať koleso, padol a narazil do dverí auta. Iný manéver motorkára nezaregistroval, len brzdil, začalo mu šmýkať koleso, takže iný manéver už nemohol robiť. Potom narazil do dverí auta. Vozidlo, ktoré odbočovalo, bolo celé v ich jazdnom pruhu.

To vozidlo po náraze dokončilo odbočovacie manéver, z vozidla vyskočil obžalovaný a išiel k motorkárovi. Keďže to auto ostalo stáť v kopci, začalo cúvať, on doňho skočil a zatiahol ručnú brzdu, potom išiel k obžalovanému a oživovali motorkára.

Na doplňujúce otázky uviedol, že v čase nárazu videl, ako motorkár začal brzdiť, teda on už nebol za horizontom, to odbočovanie obžalovaného bolo také váhavé, či to stihne alebo nie, ale bohužiaľ to nestihol. Pri odbočovaní ako keby spomalil a z miesta ho potom myklo, to ešte keď išiel rovno, potom akoby pridala a potom už odbočoval plynulo. V čase nehody on nikoho iného neregistroval. V čase, keď ho motorkár predbiehal, išiel na mieste, kde je povolená rýchlosť 90 km/h, išiel teda zhruba 90-tkou, pretože mal v aute rodinu a jazdí predpisovo. Keď on prišiel ku poškodenému, tak už bol na chrbte, obžalovaný sa ho pýtal, či je v poriadku, potom začali s oživovaním. Keď vystúpil z auta, vrazil žene, aby zavolała záchranku a aj on mal na uchu záchranárov, s ktorými konzultoval, ako postupovať. On ako šofér by na odbočovacie manéver reagoval tak, že by išiel ďalej, on je skúsený šofér, jazdí veľa, takýchto manévrov je veľa. Obžalovaný by odbočil doľava a on by išiel ďalej. Z jeho vzdialenosti by obžalovaný stihol odbočiť. Vtedy bolo slnečno, je pravda, že tých, ktorí idú do mesta, môže oslňovať slnko, jeho vtedy neoslňovalo, nemal zloženú ani slnečnú clonu na aute. Jeho manželka vtedy sedela vzadu v aute. Po tom, ako ich motorkár predbiehol, ho nestratil z dohľadu, mal ho po celý čas pred očami, pokiaľ manželka vypovedala niečo iné, tak ona sedela vzadu za ním, ale on ho mal stále na dohľad. V čase stretu s motocyklom motorové vozidlo nebolo kolmo na stredovú čiaru, bolo tak mierne do šikma, asi v 45 stupňovom uhle na stredovú čiaru

K tejto svedeckej výpovedi sa vyjadril poškodený K. L., ktorý uviedol, že pokiaľ svedok vypovedal, že ho motocyklista predbiehal asi jeden a pol kilometra pred samotnou dopravnou nehodou, tak tento odbočovacie manéver a nehoda by museli byť ešte v obci Z., pretože podľa neho je tam vzdialenosť na metre.

Na hlavnom pojednávaní bol vypočutý aj svedok J. F., ktorý po zákonom poučení uviedol, že išiel pravou stranou cesty po chodníku smerom na Lieskovec, pod pazuchu niesol spisy, a je tam také mierne stúpanie, takže hlavu mal dole, zdvihol ju, až keď počul ranu. Videl stáť Škodovku a motorka sa šúchala stredom cesty popri ňom. Videl ležať motorkára na pravej strane pri pravom kolese Škodovky. Škodovka stála už na odbočovacej ceste, on k vodičovi nešiel, vodič vybehol z auta a poskytoval prvú pomoc. Auto bolo zrejme zle zabezpečené, preto trochu cúvlo a nejaký ďalší pán ho zabrzdil, on ostal tam na mieste. Vodič s tým ďalším pánom poškodeného otočili, pretože ostal tvárou k zemi, a poskytovali mu prvú pomoc, a ešte telefonicky, asi s lekárom, konzultovali, čo majú robiť. Ďalšie autá za tou Škodovkou presne neregistroval, išlo za ním viac áut, aj nejaký džíp, neregistroval ani žiadne autá, ktoré by išli za motorkárom. On odtiaľ odišiel po príchode záchranky, zo začiatku si najprv myslel, že v tom aute boli dvaja, keď potom poskytovali prvú pomoc.

Na doplňujúcu otázku uviedol, že motorové vozidlo na odbočovacej ceste stálo v strednej časti prednou časťou šikmo k plotu. Policajti to tam sprejovali a značili, predtým ale stálo meter alebo meter aj niečo vpredu, predtým, ako sa pohlo a bolo zabrzdené.

Na hlavnom pojednávaní vypovedal aj znalec MUDr. Boris Ťažký, ktorý po zákonom poučení uviedol, že znalecký posudok vypracovali spolu s MUDr. Tuhárskym, ktorý bol osobne prítomný na mieste nehody pri ohliadke tela poškodeného. On sa s miestom dopravnej nehody oboznámil prostredníctvom schém a fotografií. Znalecký posudok vypracovali vo vzájomnej zhode s druhým znalcom. Telo poškodeného malo interakciu jednak s motocyklom, s autom, a s cestou. Interakciu tela s týmito tromi predmetmi je možné rozdeliť v podstate do dvoch fáz. V prvej fáze dochádza k prudkej decelerácii, pričom si treba uvedomiť, že sa hýbalo aj auto aj motorka. Auto sa z pohľadu motorky hýbalo smerom doprava. Telo poškodeného pri nehode narazilo do „A“ stĺpika, teda do oblasti pravých predných dverí, otočná časť motorky sa otočila smerom doprava. Došlo k veľkým poraneniam v hrudníku poškodeného, pretože ten hrudníkom narazil na nádrž na motocykli a došlo k ruptúre srdca. To všetko sa udialo v podstate v rámci milisekúnd. Následne sa telo otočilo okolo vozidla a ľavá ruka poškodeného narazila do dverí na zadnej časti predných pravých dverí, kde ostala časť kostičky z ľavého predlaktia poškodeného. Preto aj telo poškodeného ostalo pri aute, následkom prudkej decelerácie. Čiže hrudník narazil o nádrž motorky, došlo k stočeniu motorky a ľavým zápästím poškodený narazil do dverí. Z fotografií je aj zrejme ohnutie ľavej časti riadítok na motorke, jediná otvorená zlomenina bola práve na ľavom predlaktí. Smrteľné zranenia teda boli v prvej fáze pri prudkej decelerácii a strete s vozidlom.

Na doplňujúce otázky znalec uviedol, a to k prípadným následkom stretnutia pri nižšej rýchlosti, že na niečo také neexistujú tabuľky, vždy sa to hodnotí podľa konkrétnej situácie, preto jeho odpoveď by bola v rovine špekulácií. K prípadnej ochrane, alebo oblečeniu tela uviedol, že poranenia poškodeného svedčia o vyššej rýchlosti, v tomto prípade došlo ku prudkej kompresii hrudníka, pokiaľ by mal poškodený kombinézu, tak by mu nepomohla. Mal napr. aj prilbu, a napriek tomu mal aj zranenia na tvári, iné oblečenie by mu teda nepomohlo. V tomto prípade teda existuje jednoznačná príčinná súvislosť smrti s dopravnou nehodou. Taktiež manipulácia s telom poškodeného a poskytovanie prvej pomoci v tomto prípade nič nezmenili, keďže k smrteľným zraneniam došlo v spomínanej druhej fáze. Ku svedeckej výpovedi H.. F. G., ktorá vypovedala, že po intenzívnom brzdení motocyklu poškodený vyletel z motorky a hlavou narazil do dverí auta, znalec uviedol, že je to interpretácia svedkyne, ktorá interpretuje niečo, čo sa nestalo, zrejme niečo videla a takto si to domyslela, jej interpretácia ale nie je možná, pretože akoby vznikla potom spomínaná kompresia hrudníka. Na záver uviedol, že pri vypracovaní znaleckého posudku bol oboznámený so záznamom z bezpečnostnej kamery, pokiaľ si dobre pamätal, tak záznam je robený z pohľadu ľavej časti motorového vozidla, ktoré odbočuje doľava, závery ich posudku korešpondujú s týmto záznamom.

Znalec doc. Ing. Pavol Kohút, PhD., na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení uviedol, že vypracovali komplexnú analýzu nehodového deja, pričom k dispozícii mali pomerne veľa stôp, taktiež videozáznam, bola im známa poloha vozidla, aj motorky, taktiež bolo presúvané motorové vozidlo, ktorú skutočnosť mohli presne zohľadniť vďaka videozáznamu. Plne sa pridržiaval záverov znaleckého posudku, výpoveďami na hlavnom pojednávaní nezistil žiadne nové významné skutočnosti. Motorkár sa pohyboval rýchlosťou v rozmedzí od 86 do 97 km/h, rozpoznal odbočovanie vozidla, pričom reagoval včas a správne, a to intenzívnym brzdením. Prípadné oslnenie slnkom, ako bolo naznačované, v tomto prípade nemá žiadnu úlohu, pretože motocyklista reagoval včas. Počas intenzívneho brzdienia došlo k zablokovaniu oboch kolies motorky, motorkár začal padať na vozovku, o čom svedčia aj trecie stopy na vozovke. Motocyklista teda nebol v spriamenej polohe, nebolo ani poškodené predné koleso motorky, teda to nebol klasický náraz, že predné koleso motorky narazí do vozidla. Telo sa teda dostalo medzi motorku a vozidlo, čím došlo k stlačeniu tela, sila motorky na vozidlo pôsobila prostredníctvom tela poškodeného. Výpočty mohli vykonať s dobrou presnosťou, pričom v momente nárazu bola rýchlosť motocyklistu v rozmedzí od 65 do 78 km/h, pričom v tom úseku je povolená rýchlosť 60 km/h. Pokiaľ by motocyklista išiel povolenou rýchlosťou, zastal by pred motorovým vozidlom. Keď obžalovaný začal odbočovať, nemohol už zabrániť dopravnej nehode. Pri uvedenej rýchlosti, akou sa motocyklista pohyboval, by nehode zabránil len tak, že by neodbočoval, ale odbočil by až po prejdení motocyklistu. Ďalej vyhodnocovali dianie prednosti v jazde, pričom dospeli k záverom, že ak by sa motocyklista pohyboval maximálne povolenou rýchlosťou a obžalovaný by začal odbočovať, tak by mu dal prednosť v jazde. Pri uvedenej rýchlosti, ktorou sa motocyklista pohyboval, ale k daniu prednosti v jazde zo strany obžalovaného nedošlo. Ostáva teda otázkou právnu, či má obžalovaný predpokladať pohybujúce sa motorové vozidlo, resp. motorku vyššou rýchlosťou, ak áno, tak príčinou dopravnej nehody boli dve skutočnosti, a to rýchlosť motocyklistu a nedanie prednosti v jazde zo strany obžalovaného. Ak obžalovaný ale takúto povinnosť nemá, tak príčinou dopravnej nehody bola len rýchlosť motocyklistu.

Na doplňujúcu otázku znalec uviedol, že technika jazdy obžalovaného bola vyhodnotená najmä vo vzťahu k motocyklistovi. Vodič sa zaradil k ľavému okraju vozovky, pričom ak by na ľavej strane odbočovacej cesty stálo nejaké motorové vozidlo, tak by tak nemohol odbočovať, pretože tam bolo málo miesta, táto skutočnosť ale nezohráva žiadnu úlohu vo vzťahu k predmetnej nehode s motocyklistom. Ak by ale vyhodnocovali napr. inú dopravnú situáciu, tak takéto odbočovanie by bolo zrejme nesprávne.

V súlade s § 269 a § 253 ods. 2 Trestného poriadku súd na hlavnom pojednávaní vykonal aj dokazovanie prečítaním listinných dôkazov, a to: evidenčná karta vozidla - motocykel Suzuki GSX (č.l. 42 - 43), evidenčná karta vozidla - Škoda Felícia (č.l. 44 - 46), zápisnica o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou (č.l. 50 - 102), zápis o dychovej skúške (č.l. 103), fotografia vodičského preukazu (č.l. 104), potvrdenia o vrátení vecí (č.l. 295, 297, 298), evidenčné karty vodičov (č.l. 299 - 302), správy na obžalovaného (č.l. 420 - 425), fotokópia výplaty poistného plnenia (č.l. 490), odpis registra trestov obžalovaného (č.l. 491).

Súd vo veci dňa 11. 12. 2015 vyhlásil oslobodzujúci rozsudok, a na základe podaného odvolania okresným prokurátorom Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudok zrušil a vec vrátil, aby ju znovu prejednal

a rozhodol, okrem iného s odôvodnením, že hodnotenie dôkazov v smere, akom to uviedol krajský súd, by viedlo k iným skutkovým záverom, ktoré by mali za následok postup v zmysle § 322 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku (teda uznanie obžalovaného za vinného), ktorý je však v prípade odvolacieho súdu vylúčený.

Po vykonaní a zhodnotení vyššie uvedeného dokazovania súd dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom.

Vina obžalovaného bola podľa názoru súdu bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázaná. Ako uviedol samotný obžalovaný vo svojej výpovedi, v diaľke niečo pri odbočovaní videl, myslel si, že má dosť času, začal odbočovať, a potom prišiel náraz. Analýza nehodového deja bola objektivizovaná v znaleckom posudku č. 38/2014 Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. Z výpovede znalca doc. Ing. Pavla Kohúta, PhD., na hlavnom pojednávaní vyplýva, že sa plne pridrižiava záverov znaleckého posudku, výpoveďami na hlavnom pojednávaní nezistil žiadne nové významné skutočnosti. Ďalej uviedol, že motorkár sa pohyboval rýchlosťou v rozmedzí od 86 do 97 km/h (pričom pre daný úsek bola maximálne povolená rýchlosť 60 km/h), rozpoznal odbočovanie vozidla, pričom reagoval včas a správne, a to intenzívnym brzdením. Prípadné oslnenie slnkom, ako bolo naznačované, v tomto prípade nemá žiadnu úlohu, pretože motocyklista reagoval včas. Znalec vo výpovedi ďalej uviedol, že keď obžalovaný začal odbočovať, nemohol už zabrániť dopravnej nehode. Pri uvedenej rýchlosti, akou sa motocyklista pohyboval, by nehode zabránil len tak, že by neodbočoval, ale odbočil by až po prejdení motocyklistu. Ak by sa motocyklista pohyboval maximálne povolenou rýchlosťou a obžalovaný by začal odbočovať, tak by mu dal prednosť v jazde. Pri uvedenej rýchlosti, ktorou sa motocyklista pohyboval, ale k daniu prednosti v jazde zo strany obžalovaného nedošlo.

Zo znaleckého posudku č. 38/2014 vyplýva, že v okamihu, kedy vodič vozidla Škoda Felicia začal vykonávať odbočovanie vľavo, bol motocyklista v dostatočnej vzdialenosti na to, aby nedošlo k vzniku kolíznej situácie za predpokladu, že by sa motocyklista pohyboval správnou technikou jazdy (dovolenou rýchlosťou 60 km/h). V okamihu, kedy vodič vozidla Felicia začínal odbočovací manéver, bola vzdialenosť motocykla a vozidla Felicia taká, že ak by sa motocyklista pohyboval rýchlosťou 60 km/h a vôbec by nebrzdil, tak by nedošlo k nárazu, pretože odbočujúce vozidlo by stihlo odbočiť popred prichádzajúci motocykel. Ak by motocyklista po reakcii brzdil nenáhle (s polovičným spomalením), došlo by k bezpečnému minutiu vozidla a motocykla. Motocykel mal v momente nárazu rýchlosť cca 65 až 78 km/h. Technickou príčinou dopravnej nehody v prípade, ak obžalovaný má povinnosť predpokladať pohyb vozidiel po hlavnej ceste rýchlosťou výrazne vyššou (86 až 97 km/h), ako je rýchlosť pre daný úsek maximálne povolená (60 km/h), bola nesprávna technika jazdy obžalovaného (nedanie prednosti v jazde) a nesprávna technika jazdy vodiča motocykla (rýchlosť jazdy vyššia ako je maximálne povolená rýchlosť). V prípade, ak obžalovaný uvedenú povinnosť nemá (nemusí predpokladať pohyb vozidiel po hlavnej ceste rýchlosťou výrazne vyššou (86 až 97 km/h), ako je rýchlosť pre daný úsek maximálne povolená (60 km/h), potom technickou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodiča motocykla.

Podľa § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „CP“) vodič odbočujúci vľavo je povinný dať prednosť v jazde protiídúcim motorovým vozidlám i nemotorovým vozidlám, električkám idúcim v oboch smeroch, vozidlám idúcim vo vyhradenom jazdnom pruhu po jeho ľavej strane a chodcom prechádzajúcim cez vozovku. Vodič motorového vozidla i nemotorového vozidla odbočujúci vpravo je povinný dať prednosť v jazde električke, ak je povolená jazda pozdĺž električky vľavo a vozidlu idúcemu vo vyhradenom jazdnom pruhu po jeho pravej strane.

Podľa § 2 ods. 2 písm. b) CP na účely tohto zákona sa ďalej rozumie dať prednosť v jazde povinnosť účastníka cestnej premávky počínať si tak, aby ten, kto má prednosť v jazde, nemusel náhle zmeniť smer alebo rýchlosť jazdy.

Podľa § 16 ods. 1 CP vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

Pojem „náhla zmena smeru alebo rýchlosti jazdy“ je možno z technického hľadiska vysvetliť tak, že je to taká zmena, pri ktorej by vodič využil naplno max. možný súčiniteľ adhézie medzi pneumatikou a vozovkou, t.j. brzdil by s max. dosiahnuteľným spomalením, resp. by menil smer jazdy na hranici šmyku. Znalec musí po dôkladnej technickej analýze preveriť, či vodič, ktorý mal dať prednosť, ju dal v súlade s pravidlami cestnej premávky, t.j. či neprinútil vodiča, ktorý mal prednosť v jazde, zmeniť náhle smer alebo rýchlosť jazdy. Dôkladná analýza je potrebná hlavne vtedy, ak vozidlo s prednosťou v jazde sa pohybuje rýchlosťou vyššou, než bola povolená, resp. z technického hľadiska primeraná. Znalec musí vypočítať, či pri dodržaní povolenej, resp. primeranej rýchlosti mohol vodič „nenáhlou“ zmenou, či už rýchlosti alebo smeru jazdy, nehode zabrániť. Ako už bolo spomenuté vyššie, v okamihu, kedy vodič vozidla Felicia začínal odbočovací manéver, bola vzdialenosť motocykla a vozidla Felicia taká, že ak by sa motocyklista pohyboval rýchlosťou 60 km/h a vôbec by nebrzdil, tak by nedošlo k nárazu, pretože odbočujúce vozidlo by stihlo odbočiť popred prichádzajúci motocykel. Ak by motocyklista po reakcii brzdil nenáhle (s polovičným spomalením), došlo by k bezpečnému minutiu vozidla a motocykla. Motocyklista rozpoznať odbočovanie vozidla, pričom reagoval včas a správne, a to intenzívnym brzdením.

Čo sa týka rýchlosti jazdy motocyklistu, v danom úseku bola maximálne povolená rýchlosť 60 km/h, pričom jeho rýchlosť bola v rozmedzí 86 až 97 km/h. Motocyklista teda neprispôsobil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, pretože napriek fyzikálnym možnostiam nedokázal tieto využiť. Taktiež nedokázal zastaviť motocykel na vzdialenosť, na ktorú mal rozhľad, pričom podľa záverov znaleckého posudku rozpoznať odbočovanie vozidla, pričom reagoval včas a správne.

Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že príčinou dopravnej nehody bol jednak nesprávny odbočovací manéver obžalovaného (porušenie § 19 ods. 4 CP), a jednak prekročená povolená rýchlosť H. J. F. (porušenie § 16 ods. 1 CP), teda zavinenie na dopravnej nehode mali obaja menovaní.

Na dopravnej nehode zapríčinennej nedaním prednosti v jazde inému vozidlu vždy v rozhodujúcej miere nesie zodpovednosť ten vodič, ktorý porušil povinnosť dať prednosť v jazde; vodič vozidla, ktorý má prednosť v jazde, nie je povinný meniť smer alebo rýchlosť jazdy, pokiaľ nič nenasvedčuje tomu, že by hrozil stret s vozidlom, ktorého vodič je povinný dať mu prednosť v jazde. Túto povinnosť a v nadväznosti na to aj povinnosť zabrániť stretu vozidla má vodič iba vtedy, keď včas a na dostatočnú vzdialenosť zistí, že vodič vozidla, ktorý mu má dať prednosť v jazde, svoju povinnosť nespĺnil, resp. že si počína tak, že je zrejme, že ju nespĺní. Ak vodič reaguje nesprávne na nebezpečnú situáciu, ktorú vyvolal iný účastník cestnej premávky porušením jej pravidiel a v dôsledku toho nezabrání dopravnej nehode, hoci pri správnej reakcii bolo možné nehode predísť, možno horobiť zodpovedným za nehodu iba potiaľ, pokiaľ mu na voľbu nesprávneho riešenia vzniknutej situácie možno pripísať zavinenie. Aj keď nehodu takto spoluzaviniť nesprávnou reakciou na vzniknutú situáciu, spravidla nemožno posudzovať jeho konanie ako porušenie doľahčitej povinnosti v zmysle § 138 písm. h) Trestného zákona a § 149 ods. 1 a ods. 2 písm. a), resp. § 158 Trestného zákona (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tz/6/2006 zo dňa 01. 07. 2007).

Skutočnosť, že iná osoba porušila predpisy o premávke na pozemných komunikáciách a vlastným zavinením vytvorila nebezpečnú situáciu, neospravedlňuje vodiča, ak aj on sám porušil povinnosť vozidlo stále ovládať a konať tak, aby doprava nebola ohrozená. Preto zásadne nemožno vylúčiť zodpovednosť za následok dopravnej nehody ani u vodiča, ktorého vozidlo malo napr. prednosť v jazde, ale pritom porušil všeobecné povinnosti vodiča (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tz/28/2002 zo dňa 01. 11. 2003).

Podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona kto inému z nedbanlivosti spôsobí smrť, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

Obžalovaný L. K. tak svojim konaním naplnil všetky obligatórne zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona, pretože inému z nedbanlivosti spôsobil smrť.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd vychádzal zo zásad pre ukládanie trestov uvedených v § 34 Trestného zákona. V prípade obžalovaného prihliadol na dve poľahčujúce okolnosti, a to podľa § 36 písm. d) Trestného zákona, t.j. že spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých, a podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, t.j. že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Súd nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona. Vzhľadom na uvedené potom prevažuje pomer

pofahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami, súd preto musel podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona znížiť hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Trestná sadzba trestu odňatia slobody potom predstavuje až 2 roky.

Zo správ na obžalovaného vyplýva, že v minulosti sa nedopustil žiadneho priestupku, ani nebol doposiaľ odsúdený. Z miesta trvalého bydliska je hodnotený všeobecne. Zamestnávateľ obžalovaného, Slovenská autobusová doprava B., a.s., oznámil, že za obdobie, v ktorom u nich obžalovaný pracuje, sa nevyskytli žiadne nedostatky v plnení jeho pracovných úloh, je ochotný, pracuje s nasadením a zodpovedne, so spolupracovníkmi vychádza dobre.

Súd potom obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, teda v polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Súd zároveň rozhodol o podmiennečnom odklade výkonu tohto trestu za súčasného uloženia skúšobnej doby vo výmere 18 mesiacov. Súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery prihliadol na okolnosti spáchania skutku, ako aj na spoluzavinenie H.. J. F., tak ako to bolo odôvodnené vyššie. Takýto trest je podľa názoru súdu na nápravu páchatel'a, ochranu spoločnosti, ako aj z pohľadu generálnej a individuálnej prevencie postačujúci, a zároveň zabráni obžalovanému v páchaní ďalšej trestnej činnosti a dostatočne zabezpečí jeho prevýchovu. Tento trest zároveň postihuje len páchatel'a trestného činu.

Vo vzťahu k navrhovanému uloženiu trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu súd uvádza, že tento trestu neuložil z dôvodu, že obžalovanému bol vodičský preukaz zadržaný 02. 08. 2013, teda v deň spáchania skutku uvedeného v obžalobe, pričom do dňa vyhlásenia tohto rozsudku bol vodičský preukaz stále zadržaný. Obžalovaný teda nemá vodičské oprávnenie a nemôže viesť motorové vozidlá už 3 roky a 4 mesiace (ku dňu vyhlásenia rozsudku), pričom prokurátorka navrhla tento trest ukladať vo výmere 2 rokov. Ukládanie trestu by tak bolo len čisto formálne, a z pohľadu obžalovaného by sa takýto trest potom mohol javiť ako obyčajná odplata za spáchanie trestného činu. Aj keď by po prípadnom uložení tohto trestu došlo k započítaniu doby, počas ktorej bol obžalovanému fakticky zadržaný vodičský preukaz, aj z pohľadu zásady hospodárnosti konania by išlo o neúčelne uložený trest. Preto súd trest zákazu činnosti v zmysle § 61 ods. 1 Trestného zákona neukladal.

V adhéznom konaní si riadne a včas uplatnil nárok na náhradu škody poškodený Jozef Konôpka, ktorý svoj nárok aj vyčíslil. Súd ale s poukazom na § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie, pretože vzhľadom na spoluzavinenie H.. J. F. by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho. Súd zároveň poukazuje na to, že z inej jeho činnosti zistil, že na tunajšom súde je pod sp. zn. 10C/170/2016 vedené civilné konanie o náhradu nemajetkovej ujmy, v ktorej ako žalobca vystupuje E. F..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, v lehote 15 dní od jeho oznámenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici.

Odvolanie má odkladný účinok.

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku a to v neprospech i v prospech obžalovaného. V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného;
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, a to len vo svoj prospech;
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech;
- zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obžalovaného i proti jeho vôli;
- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli;

- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu;

- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní vecí.

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.